

DRIE
VROUWEN,
VIER
LEVENS

Dora Heldt

Roman

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

*Voor Carola, Katrin, Andrea, Barbara en Susan,
het gaat goed met jullie!*

Elke baan kent goede en slechte dagen. Deze, dacht Alexandra, leek een van de slechte te zijn. Het was waarschijnlijk het beste om dat nu te accepteren en het gesprek hier in haar kantoor snel te vergeten. Het zou toch niets veranderen.

Ze vouwde haar handen op het bureau en keek Sebastian aan. Hij was nu al een half uur tegen haar aan het praten en werd steeds bozer. 'Ik ben een bestsellerauteur – en ik word op de set verzorgd door een dikke, stomme stagiaire? Ik wed dat ze nog nooit een van mijn boeken heeft gelezen! En de regisseur heeft nu geen tijd. Pah. Geen tijd! En dan die Pascal Brenner. Heb je hem ooit gezien? Hij is een kop kleiner dan ik, een oude, verschrompelde dwerg en wordt verondersteld de hoofdrol te spelen? In mijn boek? We moeten stoppen met deze film, ik wil niet dat deze prutsers mijn boek zo verknoeien. Je moet...'

De telefoon voor Alexandra ging, Sebastian Dietrich staarde geïrriteerd naar het apparaat en schudde zijn hoofd. Alexandra keek hem aan en nam de op. 'Niet nu.' Ze hing weer op zonder op antwoord te wachten. Ze wendde zich weer tot Sebastian. 'Lieverd, je hebt het filmcontract getekend. En je wist dat...'

De telefoon ging weer en terwijl Alexandra een blik op het scherm wierp, zuchtte ze en nam op: 'Friederike, als het niets belangrijks is, laten we er dan later over praten, ik zit momenteel in een vergadering.' Er verschenen rimpels in haar voorhoofd terwijl ze luisterde. Daarna trok ze haar wenkbrauwen op. 'Ja, Sebastian Dietrich is hier nu. Is het echt zo dringend?' Terwijl ze wachtte op het antwoord van haar assistente, draaide ze haar bureaustoel en greep naar haar bureaul kalender. 'Nee, hier staat niets. Ik weet van niets. Ik weet het niet, er moet een andere reden zijn. We praten later wel, oké?' Ze beëindigde het gesprek en keek Sebastian weer aan. 'Sorry, waar waren we?'

'Wat fijn dat je je aandacht weer op mij richt.' Sebastian perste

zijn lippen op elkaar. ‘Alexandra, ik heb echt een probleem met de verfilming! Ik ben niet zomaar een stagiaire die voor je werkt, ik ben een bestsellerauteur, ik ben degene die het geld binnenbrengt. Je weet dat er genoeg andere uitgevers zijn die me zouden willen hebben.’ Hij richtte zijn blik veelbetekenend op het raam. ‘Afgezien daarvan is je koffie vreselijk. Heb je geen champagne in de koelkast? Of op zijn minst witte wijn? Ik heb nu een fatsoenlijk drankje nodig.’

In de vele jaren dat Alexandra Weise in de uitgeverswereld zat, had ze geleerd hoe ze met allerlei soorten auteurs moest omgaan. Je kon nooit zien wat ze dacht, ze had haar blik en gelaatstrekken perfect onder controle zolang haar gesprekspartner in de kamer was. En het zou nooit in haar opkomen om te zeggen wat ze echt dacht. Haar taak als uitgever was om de auteurs tevreden te houden, om ervoor te zorgen dat hun teksten de best mogelijke behandeling kregen – en om zo veel mogelijk lezers gelukkig te maken. Niet meer en niet minder.

Ze glimlachte naar Sebastian. ‘Nee, helaas niet. Maar we kunnen wel naar Pedro gaan, daar is het nog niet druk en kunnen we rustig praten. Ik laat wel snel even weten dat ik de rest van de dag weg ben, oké?’

Hij trok zijn zijden sjaal recht en haalde een hand door zijn al warrige haar, waardoor hij er nog verwarder uitzag. ‘Oké,’ zei hij en zuchtte. ‘Ik heb nog geen honger, maar alsjeblieft. Dan neem ik gewoon wat te drinken.’

Alexandra beet in gedachten op haar vuisten terwijl ze opstond en naar de deur liep. ‘Ik ben zo terug,’ riep ze naar hem en sloot de deur achter zich. Buiten leunde ze even tegen het raam en haalde diep adem. Wat een arrogante klootzak was deze veelbelovende aankomende schrijver geworden, dacht ze, het was bijna ondraaglijk. Maar hij was een van de pijlers van deze uitgeverij. Ze konden zich het niet veroorloven om hem met het volgende boek aan een andere uitgeverij te verliezen. Zelfs als ze zelf drie kruizen zou slaan wanneer Sebastian Dietrich uit haar leven zou verdwijnen. Dat was een gedachte die ze zichzelf onmiddellijk verbood. Zij

was de uitgever. En dus de dienstverlener voor haar auteurs. Dat was altijd een ijzeren wet in de traditionele uitgeverij van de familie Seltsmann. En de uitgever moest ervoor zorgen dat dit werd uitgevoerd.

‘Wilde je nog iets anders?’ Haar secretaresse Melanie keek op toen ze haar baas bij de deur zag staan. ‘Of ben je klaar?’

‘Nee – niet,’ Alexandra duwde zich van de deur af en deed een stap dicht naar het bureau. Met gedempte stem zei ze: ‘Sebastian is in topvorm, ik ga nu met hem naar Pedro, misschien is hij wat verdraagzamer na de eerste champagne. Als er iets is, stuur me dan een sms, maar bel niet, hij is echt geïrriteerd vandaag. Als het zolang duurt als ik vrees, ga ik daarna meteen naar huis. Ik zie je morgen.’

Melanie knikte kortaf. ‘Goed, tot morgen.’ Ze was alweer gefocust op haar scherm. Alexandra ging terug naar kantoor om haar tas en haar bestsellerauteur op te halen.

Pedro kwam meteen achter de balie vandaan toen Alexandra en Sebastian binnenkwamen. ‘Hola, Señora Weise,’ begroette hij hen stralend.

‘Wat leuk om je te zien, je ziet er prachtig uit, gaat het goed?’

‘Ja, dank je, Pedro, kunnen we aan de tafel bij het raam zitten?’

‘Ja, natuurlijk, ga zitten. Ik breng je de kaart.’ Sebastian stond stil alsof hij aan de grond geniet was.

‘Kom je?’ Alexandra raakte zijn arm lichtjes aan.

Hij keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Het is niet de eerste keer dat we hier zijn, kun je me vertellen waarom hij me weer niet herkende? Wat voor man is hij eigenlijk?’

Alexandra haalde diep adem, ademde toen weer uit en schoof langs Sebastian heen naar het tafeltje bij het raam. Van daaruit hadden ze vrij zicht op het drukke plein voor het restaurant. Het was eigenlijk te koud voor eind maart om buiten te zitten, maar de inwoners van München lieten zich niet afschrikken en zodra de zon tevoorschijn kwam, verplaatste het leven zich naar buiten, ook al was de prille maartzon nog niet voldoende sterk om hun jassen uit te trekken. De jonge meisjes hielden zelfs

hun hoed op; in Alexandra's jeugd deden alleen oude vrouwen in cafés dat.

Ze glimlachte toen ze naar drie jonge vrouwen die hun hoed op hadden gehouden aan tafel keek en die hun lach nauwelijks konden inhouden. Ze hadden plezier. In tegenstelling tot Sebastian, die met een gezicht als een oorwurm aan tafel zat. En voor haar was het ook geen pretje.

'München is gewoon een dienstenwoestijn,' merkte hij zonder overgang op. Alexandra moest zachtjes kreunen. Als je de beroemde Sebastian Dietrich niet herkende, was je dood.

'De meeste beroemdheden haten het als je met ze praat in privé-situaties.' Alexandra kon het niet laten deze opmerking te maken.

'Pedro weet dat, hij krijgt hier veel beroemde gasten. Waarom vertel je ons niet nog een keer wat je precies niet goed vindt aan de film?'

Sebastian wachtte nauwelijks op Alexandra's bestelling – champagne voor hem, espresso en water voor Alexandra – voordat hij van wal stak. Hij praatte graag over zichzelf en het onvermogen van anderen. Terwijl hij begon aan een gedetailleerde beschrijving van zijn bezoek aan de filmset, liet Alexandra haar gedachten afdwalen zonder dat Sebastian het merkte. Ze kon ongelooflijk gefocust lijken. En omdat ze zijn klaagzang over het filmen al een paar keer had gehoord, kon ze zichzelf deze kleine time-out gemakkelijk toestaan.

Daar was ze weer, de mollige stagiaire op de set. Alexandra vroeg zich af wanneer Sebastian Dietrich precies was veranderd in zo'n vrouwenhatende en arrogante idioot. Toen ze hem had leren kennen, was hij een jonge, sympathieke redacteur geweest die onzeker en opgewonden had gereageerd op haar voorstel een roman te schrijven voor Seltsmann Verlag. Alexandra had een neus voor talent, voor ideeën en materiaal, ze had suggesties gedaan, hem intensief begeleid bij zijn eerste roman, hem gemotiveerd, voorzichtig bekritiseerd en hem gesteund bij al zijn onzekerheden, twijfels en writer's block, totdat zijn debuut af was en meteen de bestsellerlijst inschoot. De volgende romans waren ook kassuc-

cessen en na slechts vijf jaar was Sebastian Dietrich een van de bekendste schrijvers van Duitsland. En een van de meest vermoeiende, tenminste voor Alexandra. Zonder haar en zijn collega's bij de uitgeverij was Sebastian Dietrich nooit gekomen waar hij nu was. Helaas was hij zich daar niet van bewust. Hij zou er nooit aan denken om iemand te bedanken, hij zou nooit iemand anders verantwoordelijk maken voor zijn grote succes dan Sebastian de Grote zelf. Eigenlijk zou Alexandra zich daar niet meer aan moeten ergeren. Maar er waren dagen dat ze dat wel deed. En soms vroeg ze zich af of het kwam omdat ze al zo lang met auteurs en hun boeken werkte en Sebastian Dietrich gewoon de druppel was die de emmer deed overlopen.

'Luister je eigenlijk wel naar me?'

'Natuurlijk.' Alexandra keek hem aan en glimlachte naar hem. 'Pascal Brenner draagt een bruine corduroy broek met wijde pijpen.'

'Corduroy,' herhaalde Sebastian met een vleugje hysterie in zijn stem. 'Ik zou nooit...'

'Alstublieft, een glas champagne, een water, een espresso, wilt u wat tapas, Señora Weise?'

Pedro negeerde Sebastians gefronste wenkbrauwen en draaide het espressokopje voor Alexandra zodat het oortje aan de rechterkant zat. Alexandra glimlachte. 'Dank je, Pedro, maar we wachten wel met het eten.'

'Tapas zijn geen eten.' Pedro deed een stap achteruit.

'Ze zijn voor het gevoel. Ik zal iets voor je samenstellen.' Hij vertrok. Sebastian volgde hem met een venijnige blik.

'Schaamteloos. Weer midden in het gesprek ertussen komen.' Met zijn ogen nog steeds gericht op de weerbarstige patron, reikte Sebastian naar de champagne. 'München wordt steeds provinciaal.'

Alexandra sloot kort haar ogen en ademde diep in. Blijf welwillend, zei ze tegen zichzelf, uiteindelijk zal dit gesprek ook voorbij zijn. Ze steunde haar kin op haar hand en keek Sebastian aan. 'Je regisseur heeft de afgelopen jaren alle prijzen gewonnen die je

maar kunt krijgen, ik kan me gewoon niet voorstellen dat hij faalt met uitgerekend jouw film. Waarom wacht je het resultaat niet gewoon af? Wij als leken kunnen ons niet eens voorstellen wat er allemaal gebeurt tijdens het filmen.'

Sebastians wijsvinger schoot naar voren. 'Je zei jóúw film, en dat is precies het punt: het is mijn boek, maar deze ijdeltuit doet ermee wat hij wil. Alsof het zijn filmversie is. En...'

Pedro kwam naar hun tafel met een dienblad in zijn hand en zette een paar kleine borden neer. Deze keer bleef Sebastian gewoon doorpraten. 'En ik kan het ook bewijzen, op pagina 72 van het boek gaat Benjamin bijvoorbeeld naar een museum om Julia te ontmoeten. Naar het museum. Breng ons een fles witte wijn, maar niet je huisbocht.'

Sebastian keek Pedro niet eens aan, Alexandra glimlachte verontschuldigend. 'Maar er is geen enkele scène gefilmd in het museum. Niet één. Dus? Waar moet hij haar dan ontmoeten? In een friettent? En dan is er op pagina 28 een heel precieze beschrijving van hoe Julia een van haar lange haarlokken rond haar vinger draait, in gedachten verzonken. Het is een metafoor die heel belangrijk is voor de roman. Die verschrikkelijke actrice, van wie ik de naam alweer vergeten ben, heeft helemaal geen lang haar. Ze heeft zo'n raar kort kapsel, het is afschuwelijk. En ze draagt geen pruik tijdens het filmen. Die scène MOET weg! Nog een voorbeeld...'

Alexandra keek naar het schaalpje dat Pedro voor haar had neergezet. Dadels omwikkeld met spek. Ze stopte er een in haar mond. De smaak van zout en zoet riep een beeld in haar op van een terras op Fuerteventura, zon, de geur van zout en zee en dezelfde smaak op haar tong. Een heldere stem: 'Ik vind ze niet eens lekker met kerst, het is dat kleverige spul. En is wat eromheen zit spek? Is dat hoe je dadels hier eet?' Schepen aan de horizon, gebruikte mensen op het strand, een vreemde droefheid over alles. Alexandra schoof de gedachte opzij en slikte de dadel door. Ze wilde niet aan dit moment herinnerd worden en schudde haar hoofd. Sebastian keek haar vragend aan. 'Wat? Waarom schud je je hoofd?'

‘Ik...’ Alexandra schraapte haar keel en pakte haar glas water. Ze nam een slok en pas na een korte pauze ademde ze diep uit: ‘Je hebt veel geld gekregen voor de verkoop van de filmrechten en nu zijn er precies twee opties. Of je blijft weg van het filmwerk, praat met niemand of geeft alleen vriendelijke interviews als je dat wel doet, en je laat zien dat je geveild en tevreden bent met de verfilming, of je gaat op de oude voet verder, in welk geval je de klasieke stinker en betweter wordt, die graag het geld aanneemt en vervolgens beledigd moppert. Ten eerste is dat geen sympathieke eigenschap en ten tweede leidt het ertoe dat niemand ooit nog een boek van je verfilmt. Dus minder pers, minder geld, minder aandacht. Het is jouw beslissing. Daar ga ik me niet mee bemoeien.’

Sebastians mond viel open. Voordat hij iets kon zeggen, kwam Pedro aan met de wijn. ‘Ik heb een geweldige Verdejo uit de Rueda-regio, wie wil hem proberen?’

Sebastian nam het glas zwijgend aan en dronk het in één teug leeg. ‘Oké,’ zei hij kortaf en liet zich nog eens bijschenken. Hij wachtte tot Pedro verdwenen was. ‘Betekent dat dat je niet achter me staat? Laat je deze film mijn carrière verpesten?’

‘Geen enkele film zal je carrière ruïneren, van je boeken zijn miljoenen exemplaren verkocht. We zouden over je volgende roman moeten praten in plaats van tijd te verspillen aan deze verfilming. Als je je energie in het schrijven had gestoken in plaats van in de verfilming, waren de eerste hoofdstukken nu al af.’ Alexandra haalde de wijnfles uit de koelbox en schonk zichzelf toch een glas in. Normaal dronk ze alleen alcohol in het weekend, maar nu kon het haar niets schelen.

‘Je weet dat ik altijd aan de kant van mijn auteurs sta, Sebastian, maar jouw houding ten opzichte van de verfilming vind ik zeer onprofessioneel.’

Sebastian draaide de wijn in zijn glas rond, zijn uitdrukking veranderde plotseling, nu leek hij bijna vrolijk. Alexandra kende dat, zijn stemmingen veranderden elk half uur. Hij keek haar aan. ‘Je zou meer tijd aan je privéleven moeten besteden, liefje. Je lijkt een beetje onrustig. Heb je genoeg seks?’

Alexandra glimlachte. ‘Als er tekortkomingen zouden zijn, zou jij natuurlijk de eerste zijn aan wie ik het zou vertellen. Maar maak je geen zorgen, ik ben op dit moment heel ontspannen omdat we je probleem nu hebben opgelost. Of niet?’

‘Mevrouw Weise? O, en hallo meneer Dietrich, ik ben zo blij u te zien.’

Alexandra moest twee keer kijken voordat ze de jonge, tengere vrouw herkende die op dat moment langs hen liep en plotseling stopte. ‘Sophia? Wat een verrassing!’ Ze stond op om haar te begroeten met een vluchtige knuffel. Sebastian was ook opgestaan. Sophia schudde een beetje verlegen zijn hand. ‘Gefeliciteerd met uw filmcontract. Het is geweldig, en Markus Rohr regisseert! Dat is mijn absoluut mijn lievelingsregisseur.’

‘Ik...’ Sebastian Dietrich keek haar gevleid aan. ‘Ja, ik denk ook dat het goed komt. Rohr wint de ene prijs na de andere. Mevrouw... eh, laat me even nadenken, u bent toch zo dol op mijn boeken? Hebben we elkaar niet ontmoet op het laatste uitgeversfestival?’

Alexandra keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Jullie hebben elkaar eerder gezien. Sophia Magnus was vorig jaar onze vrijwilligster. Een van onze beste. En? Bevalt het bij Verlag an der Alster? Ben je al gesetteld in Hamburg?’

Sophia keek haar stralend aan. ‘Ja, het is geweldig. Een geweldig huis, ik heb een mooi appartement, leuke collega’s, maar dat hoeft ik jou niet te vertellen, jij komt daar vandaan.’

‘O, dat was tientallen jaren geleden,’ zei Alexandra glimlachend. ‘Het waren mijn eerste jaren als uitgever voordat ik naar München ging. Maar het was een geweldige tijd.’

‘Nu weet ik het weer,’ Sebastian leunde naar voren, ‘jij was vorig jaar bij mijn grote première, toch? Samen met je vader, hij is die zeer succesvolle journalist, hoe heet hij ook alweer?’

Alexandra’s maag trok lichtjes samen, ze kon echt niet tegen wijn overdag.

‘Mijn vader is Jan Magnus.’ Sophia knikte. ‘Hij is de hoofdredacteur van *magazin*.’ Ze wierp een steelse blik op Alexandra, die

deed alsof ze het niet merkte. ‘Ja,’ vervolgde ze, ‘we zijn samen naar je première geweest, het was een geweldige avond. En daarna gingen we nog naar de bar.’

Alexandra zag plotseling de gezichten van die avond voor zich, het echtpaar Seltmann, haar assistente Friederike, Angelika van de pers, Sophia, Sebastian, een Beierse radiopresentator van wie ze de naam niet meer wist, en Jan Magnus, die naast Alexandra had gezeten. En haar alleen al door zijn aanwezigheid had gekalmeerd. ‘Doe je vader de groeten van me,’ zei ze nu tegen Sophia. ‘Ik hoop dat het goed met hem gaat.’

‘Ja, dank je wel. O, daar is mijn vriendin al, ik ben momenteel bij mijn moeder en ik probeer ook al mijn oude vrienden te ontmoeten. Het was een genoegen je te zien. Tot snel, misschien.’ Een beetje beschaamd schudde ze eerst Alexandra en daarna Sebastian de hand, glimlachte naar hen beiden en liep naar een tafel in de hoek, vanwaar een jonge vrouw met een pet naar haar lachte.

Sebastian haalde zijn vingers door zijn haar en keek haar na; Alexandra’s blik ging ook in de richting van de andere vrouwen. Terwijl ze elkaar luid begroetten, vroeg Alexandra zich af of ze vroeger ook zo gilden als ze elkaar weer zagen. Alexandra kon het zich niet herinneren. Ze was altijd meer naar binnen gericht geweest.

‘Goed,’ ze richtte zich weer tot Sebastian, ‘dan moeten we nu...’

Zijn gsm trilde in zijn broekzak, hij haalde hem er onmiddellijk uit en nam het gesprek aan. Een stralende glimlach kwam over zijn gezicht, zijn houding verstrakte en zijn stem was plotseling heel zacht. ‘Natuurlijk kan ik me jou herinneren. Wat kan ik voor je doen? ... Ja, precies ... Afhankelijk van of je spontaan bent, ik ben op dit moment in het centrum ... Ja, meteen, graag, waar? ... Heerlijk, ik ben er over een kwartiertje, dank je, ik verheug me erop.’

Sebastian stopte de telefoon tevreden terug in zijn broekzak, pakte zijn wijnglas en dronk het in één teug leeg.

‘Maria Berger,’ zei hij gewichtig tegen Alexandra. Hij pauzeerde voor het effect en keek haar uitdagend aan.

‘Ik begrijp het.’ Alexandra kon zien dat hij teleurgesteld was door haar korte antwoord.

‘Maria Berger,’ herhaalde hij. ‘Je kent haar wel, het voormalige hoofd cultuur van het *Wochenblatt*, die nu bij de tv zit. Ze is onder andere verantwoordelijk voor die serie waarin het persoonlijke leven van de culturele grootheden van het land wordt belicht. Het duurt altijd een uur op prime time. Daar vragen ze mij nu voor.’ Hij glimlachte zelfvoldaan naar haar.

‘Is dat niet geweldig?’

‘Geweldig.’ Alexandra zette haar professionele glimlach op. Culturele grootheid, dacht ze. Maria Berger zou vast over de filmversie willen praten. Haar zender financierde tenslotte een deel van de film. Maar Alexandra had geen zin om Sebastians goede humeur te bederven. Dus knikte ze en zweeg. Hij trok abrupt zijn jasje van de leuning van zijn stoel en kwam aan de andere kant van de tafel staan om haar twee luchtkusjes op haar wangen te geven. ‘Maria Berger heeft spontaan tijd voor de voorbespreking. En we waren toch al klaar. Ik bel je, tot snel.’

Hij wachtte niet eens op haar antwoord, hij had het restaurant al verlaten voordat Alexandra zich echt kon gaan ergeren. Nu kon ze tenminste terug naar kantoor.

‘O, ik dacht dat je de hele dag weg was.’ Friederike sprong op toen ze Alexandra voor de deur zag staan. ‘Het is heel goed dat je terug bent, ik wilde je iets vragen. Kom binnen en ga zitten. Hoe ging het met Sebastian Dietrich?’

Alexandra wuifde met haar hand. ‘Vraag maar niets.’ Ze liep naar een van de comfortabele fauteuils aan het tafeltje in de hoek en liet zich erin vallen. ‘Er zijn mensen die niet met succes om kunnen gaan. Die vallen om als het voorbij is. En dan moeten we ze weer oprapen. Nou ja, laat maar. Wat bedoelde je eerder met dat ik een afspraak had met de Seltmanns? Ik heb al weken niets van ze gehoord.’

Friederike was al meer dan tien jaar Alexandra’s naaste collega. Ze was begin veertig, ruim vijftien jaar jonger dan Alexandra en